

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 023421 19 Uvp
Banjaluka, 10.03.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi R. M. iz O. L., koga zastupa punomoćnik J. B. advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 16.08.2018. godine, tuženog Ministarstva, u predmetu utvrđivanja činjenice ranjavanja, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 023421 18 U od 24.06.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.03.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba podnesena protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je odbijen kao neosnovan zahtjev tužioca za utvrđivanje činjenice ranjavanja na dan 01.10.1995. godine u VP ... S. M. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je odbio zahtjev tužioca za utvrđivanje činjenice ranjavanja, koji zahtjev je tužilac podnio dana 16.04.2018. godine navodeći da se ranjavanje desilo dana 01.10.1995. godine u mjestu M., L. P., u borbama oko S. M., do kojeg je došlo usljed eksplozije granate kojom prilikom je zadobio povrede podlaktice desne ruke i šake lijeve ruke. Ovo stoga što tužilac uz zahtjev i u toku postupka nije podnio validne dokaze, odnosno pisane isprave u smislu odredbe člana 88. stav 2. i 3. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 134/11, 9/12 i 40/12 - u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca), a kojim dokaznim sredstvima se ne smatra medicinska dokumentacija iz vremenskog perioda od 2015. do 2018. godine, koju je priložio tužilac, jer je sva izdata nakon roka propisanog stavom 3. pomenute odredbe. Sud navodi da je tužilac prilikom saslušanja u svojstvu stranke potvrdio da ne posjeduje medicinsku dokumentaciju iz relevantnog perioda, jer prilikom ranjavanja nije medicinski zbrinut, niti je u vezi sa tim išao u bilo kakvu medicinsku ustanovu, a zbog evidentnog nedostatka relevantnih pisanih isprava, podržan je zaključak tuženog da se činjenica ranjavanja ne može utvrditi samo na osnovu izjave tužioca i svjedoka, jer odredba člana 128. stav 4. Zakona o pravima boraca koji je „lex specialis“ propisuje da se izjave stranke i svjedoka ne smatraju dovoljnim dokaznim sredstvima u ovoj vrsti upravnih stvari.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude (u daljem tekstu: zahtjev), koji je tužilac sačinio sam, on pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila

postupka koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu ističe da je tuženi neosnovano odbio njegov zahtjev za utvrđivanje činjenice ranjavanja, pri čemu u osporenom aktu nije ni obrazložio sve svoje navode. Smatra da je tuženi „potcijenio“ iskaze tužioca i svjedoka, te pisane dokaze koje je tužilac priložio, konkretno medicinsku dokumentaciju koja se nalazi upravnom spisu, što je zahtijevalo da se po službenoj dužnosti odredi izvođenje dokaza vještačenjem po vještacima odgovarajuće struke koji bi se izjasnili o ranama koje su u ratu nastale. Kako je sud pobijanom presudom podržao nezakonitu odluku tuženog, tužilac je osujećen u namjeri da po osnovu ranjavanja ostvari brojna prava i olakšice, zbog čega konačno predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se ista ukine, te da se tuženi obaveže da mu nadoknadi troškove postupka koji se odnose na sastav tužbe od strane advokata u iznosu od 877,50 KM.

Tuženi u odgovoru na zahtjev ističe da je isti neosnovan, te da ostaje kod razloga datih u osporenom aktu koje ponavlja. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, saglasno odredbi člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske” broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 16.08.2018. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Osnovano je sud podržao navode tuženog da tužilac u provedenom upravnom postupku nije pružio dokaze iz kojih bi se mogla utvrditi činjenica ranjavanja za koje tužilac tvrdi da se desilo za vrijeme vršenja vojne službe u VP ... S. M. dana 01.10.1995. godine u mjestu M., L. P. i to od gelera neprijateljske granate.

Odredba člana 88. stav 2. Zakona o pravima boraca propisuje da se činjenica da je rana, povreda ili ozljeda zadobijena pod okolnostima vršenja vojne dužnosti utvrđuje samo pisanim dokaznim sredstvima iz vremena kada je rana, povreda ili ozljeda zadobijena, odnosno revidiranim uvjerenjem u smislu člana 127. ovog zakona, dok stav 3. iste odredbe propisuje da se pisanim dokaznim sredstvom u smislu stava 2. ovog člana za utvrđivanje činjenice da je rana, povreda ili ozljeda zadobijena pod okolnostima vršenja vojne dužnosti, smatra i medicinska dokumentacija o njihovom liječenju, izdata najkasnije godinu dana od prestanka tih okolnosti.

Ispravno sud obrazlaže da tužilac uz zahtjev i u toku upravnog postupka nije dostavio pisana dokazna sredstva iz relevantnog vremenskog perioda definisanog odredbom člana 88. stav 2. i 3. Zakona o pravima boraca, a kojim dokaznim sredstvima se ne može smatrati medicinska dokumentacija koju je priložio tužilac, jer je sva nesporno izdata u periodu od 2015. do 2018. godine. Neosnovan je navod tužioca da je pomenuta dostavljena medicinska dokumentacija čiji sadržaj nije sporan, bila osnov za izvođenje dokaza vještačenjem od strane vještaka odgovarajuće struke, obzirom da je odredba člana 88. stav 2. i 3. Zakona o pravima boraca jasna u pogledu toga kojim se dokaznim sredstvima utvrđuje činjenica ranjavanja za vrijeme vršenja vojne dužnosti u ratu.

Konačno, osnovano je sud podržao i zaključak tuženog da se u upravnom postupku ove vrste, izjave stranke (tužioca) i svjedoka ne smatraju dovoljnim dokaznim sredstvima, jer tako propisuje odredba člana 128. stav 4. Zakona o pravima boraca, kako je to i obrazloženo u pobijanoj presudi.

Kod takvog stanja stvari, ovaj sud nalazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakovitosti iz odredbe člana 35. stava 2. ZUS, pa se na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona, zahtjev tužioca odbija.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša